

Arrest

nr. 347 282 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. WAUTERS
Cogels Osylei 61
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2026.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN., *loco* advocaat N. WAUTERS. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker) verklaart de Algerijnse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 26 september 2021.

1.2. Op 7 januari 2025 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen ten aanzien van verzoeker (bijlage 13septies). De repatriëring die voorzien was op 27 januari 2025 werd uitgesteld doordat verzoeker op 23 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming indient.

1.3. Op 5 maart 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 323 753 van 21 maart 2025 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens om verzoeker niet te erkennen als vluchteling en hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.4. Op 2 maart 2026 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen ten aanzien van verzoeker (bijlage 13septies). Bij arrest met nummer 342 678 van 10 maart 2026 verwierp de Raad de tegen deze beslissing ingestelde vordering tot schorsing bij uiterste dringende noodzakelijkheid.

1.5. Op 27 april 2026 dient verzoeker een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij volhardde in de vluchtmotieven die hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming had uiteengezet.

1.6. Op 13 mei 2026 neemt de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Op 23 januari 2025 diende u in België uw eerste verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde de Algerijnse nationaliteit te bezitten en Soennitische moslim te zijn. U verklaarde geboren te zijn op 9 april 1993 in de stad Oued Zenati gelegen in de provincie Guelma waar u woonde tot uw vertrek naar Europa. In 2016 huwde u met L. B. en jullie kregen samen één zoontje, A. A. S.. Hij werd geboren op 1 juli 2021 in Oued Zenati. In 2013 begon u te werken als verkoper van bustickets.

Na uw huwelijk wilde u gaan samenwonen met uw echtgenote, maar jullie hadden geen woning. U vroeg een woning aan bij de gemeente, maar kwam op een wachtlijst terecht, waardoor u besloot om zelf twee woningen te bouwen, waarvan één bovenop het huis van uw ouders. In 2018 gaf het hoofd van de gemeente de opdracht om deze woning te vernielen omdat u geen vergunning had voor het bouwen ervan. U was kwaad en beledigde het hoofd van de gemeente. Zijn zonen, A. en C., koesterden hierdoor wrok tegenover u. In 2019 openden A. en C. eveneens een winkel waar ze bustickets begonnen te verkopen, wat volgens u oneerlijke concurrentie was. U ging langs bij het administratief kantoor van transport waar ze u wisten te vertellen dat het om een illegale winkel ging, maar dat ze niets konden doen voor u. Vervolgens ontstonden er vaak ruzies tussen u en de zonen van het hoofd van de gemeente die regelmatig uitdraaiden op vechtpartijen. Daarnaast stuurden zijn zonen ook mensen op u af die u bedreigden met de dood. In 2020 vond er opnieuw een vechtpartij plaats en werd u gearresteerd door de politie en opgesloten in de gevangenis. Na twee maanden verscheen u voor de rechtbank en werd u vrijgelaten. Na uw vrijlating kreeg u opnieuw problemen met A. en C. en werd u opnieuw bedreigd. Uiteindelijk besloot u om naar Oran te reizen en van daaruit Algerije te verlaten. In maart 2021 reisde u naar Spanje waar u waar u 4 à 5 maanden verbleef. Daarna reisde u naar Frankrijk waar u 3 maanden verbleef en vervolgens reisde u door naar België. U kwam eind 2021 aan in België.

Na uw vertrek uit Algerije ontving uw echtgenote een document waarin stond dat u veroordeeld bent voor poging tot moord en diefstal en werd zij meegenomen voor verhoor door de Algerijnse politie. U verklaart onschuldig te zijn.

Twee tot tweeënhalf jaar geleden zette uw broers uw echtgenote uit haar woning omdat ze het huis wilden verkopen, waardoor u het contact met uw broers en zussen verbrak.

Tijdens uw verblijf in België kwam u meerdere malen in aanraking met de politiediensten. Op 26 september 2021 werd u een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten en kreeg u een inreisverbod van 3 jaar. U gaf geen gevolg aan dit bevel en bleef op Belgisch grondgebied. Vervolgens ontving u 16 keer een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten waaraan u wederom geen gevolg aan gaf. Op 9 augustus 2022 werd u door de correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor diefstal. Van 18 maart 2023 tot 17 mei 2023 werd u opgesloten in de gevangenis van Sint-Gilles. Op 6 januari 2025 kwam u opnieuw in contact met de politiediensten en werd u overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Uw repatriëring stond gepland op 27 januari 2025 doch diende geannuleerd te worden omdat u op 23 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een aanmaning tot betaling voor boetes en gerechtskosten ten belope van 1500 dinar (+/- €11,00) en een waarschuwing met de bedoeling u op de hoogte te stellen van inbeslagname of gevangenneming bij niet-betaling.

Op 3 maart 2025 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat: i) uw algemene geloofwaardigheid was aangetast doordat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden aangaande uw identiteit en geboortedatum; ii) uw gedrag niet in overeenstemming te brengen viel met een werkelijke nood aan internationale bescherming omdat (a) uw beschermingsverzoek een laattijdig karakter had; (b) u steeds verklaarde dat u geen plannen had om een verzoek in te dienen, maar dat u er zich nu toe gedwongen voelde omdat de Belgische overheid u wilde repatriëren naar Algerije; iii) u wijzigende verklaringen aflegde over uw asielmotieven wat de geloofwaardigheid ervan sterk ondermijnde en erop wees dat u het CGVS in het ongewisse wilde laten over de werkelijke reden van uw vertrek nu (a) u tijdens meerdere politieverhoren in 2024 telkens aangaf naar België te zijn gekomen om er te werken; (b) u tijdens het interview in het gesloten centrum te Merksplas in 2025 aangaf dat u naar België was gekomen om te werken, dat uw ouders overleden waren en u er niets meer had; (c) u bij de DVZ op 28 januari 2025 een volledige bocht maakte in uw verklaringen en verwees naar uw problemen van sociale aard en uw veroordeling wegens feiten die u niet gepleegd had; iv) De door u geschetste problemen met A. en C. (a) van gemeenschappelijke en interpersoonlijke aard waren en geen betrekking hadden op de criteria van het Vluchtelingenverdrag en (b) u niet aantoonde dat u gearresteerd werd ten gevolge van een vechtpartij; v) u niet aannemelijk maakte dat de autoriteiten in uw herkomstland niet bij machte waren of onwillig zouden zijn geweest om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden; vi) De door u aangehaalde elementen onvoldoende zwaarwichtig waren om als ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd; vii) u niet aannemelijk maakte dat u onrechtmatig veroordeeld werd en het kon niet uitgesloten worden dat u Algerije simpelweg verlaten had met het oog op het ontlopen van uw straf.

U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS in beroep bij arrest 323753 van 21 maart 2025. De RvV oordeelde dat u hoegenaamd niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Het verzoekschrift miste volgens de RvV iedere vorm van concretisering en liet de motieven in de bestreden beslissing in zijn geheel onbesproken. U had niets in te brengen tegen de vaststelling dat u allerm minst getuigde van een dringende nood aan internationale bescherming nu u zich sedert einde 2021 in België bevond, nooit eerder gewag gemaakt had van problemen in uw herkomstland en pas vier jaar na uw binnenkomst en louter ter voorkoming van een repatriëring een beschermingsverzoek indiende. Evenmin bracht u enig argument bij dat noopte tot een andersluidende vaststelling dan dat de door u aangehaalde problemen met A. en C. – daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid ervan – geen enkel verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Voorts ondernam u ook geen enkele poging om aannemelijk te maken dat u onterecht zou zijn veroordeeld en dat u Algerije niet verlaten heeft om uw straf te ontlopen. Ten overvloede werd nog vastgesteld dat u het ook niet nodig vond om een beschermingsverzoek in te dienen in Spanje of Frankrijk, wat niet getuigt van een dringende nood aan internationale bescherming in uw hoofd.

Na meerdere mislukte repatriëringspogingen werd u uiteindelijk vrijgelaten uit het gesloten centrum van Merksplas. Na uw vrijlating bleef u zich schuldig maken aan feiten die de openbare orde verstoren, waardoor u opnieuw in aanraking kwam met de politiediensten. U werd vervolgens opnieuw overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas, aangezien werd geoordeeld dat u een gevaar vormt voor de openbare orde en dat een minder dwingende maatregel niet doeltreffend wordt geacht.

Op 27 april 2026 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. U verklaart dat uw nieuwe element een bewijs van een terdoodveroordeling door de Algerijnse rechtbank is in verband met de zaak die u in uw eerste verzoek toelichtte. In een e-mail aan de directeur van het gesloten centrum van Merksplas dd. 24 april 2026 verklaart uw advocate dat u niet terug kan keren naar Algerije uit vrees voor een behandeling of bestraffing die in strijd is met art. 3 van het EVRM, gelet op de detentieomstandigheden in Algerije. Deze mail ging vergezeld van een gedeeltelijk leesbare gescande vertaling van twee pagina's van een vonnis van een Algerijnse rechtbank waarin staat vermeld dat u in publieke zitting van 7 november 2021 bij verstek veroordeeld bent tot de doodstraf omwille van volgende feiten die u pleegde in Algerije: deelname aan een criminele vereniging met het oog op de voorbereiding van misdrijven tegen personen en goederen; gekwalificeerde diefstal, gepleegd onder de verzwarende omstandigheden van nacht en door meerdere daders; opzettelijke slagen en verwondingen (geweldpleging) en poging tot moord.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale

bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt kan worden vastgesteld dat deze louter een herhaling zijn van elementen uit, of betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit, het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. (Schriftelijke verklaringen meervoudige aanvraag – vertaling, vraag 2.5, 2.7, 5 en 6). Aangaande deze elementen moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen en de motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek aanhaalt dat u in Algerije, als gevolg van uw problemen, de doodstraf werd opgelegd en dat u tijdens de detentie slachtoffer zal worden van een schending van art. 3 EVRM omwille van de detentieomstandigheden in Algerije (Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling, vraag 5; e-mail advocaat), doet geen afbreuk doen aan de essentie van de eerdere beoordeling, waarbij werd vastgesteld dat u, naast de talloze indicaties dat uw gedrag strijdig was met het bestaan van een nood aan internationale bescherming, geen enkel argument bijbracht dat noopte tot een andersluidende vaststelling dan dat de door u aangehaalde problemen met A. en C. – daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid ervan – geen enkel verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag en dat u voorts geen enkele poging ondernam om aannemelijk te maken dat u onterecht zou zijn veroordeeld en dat u Algerije niet verlaten heeft om uw straf te ontlopen.

Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt (vertaling vonnis– zie groene map stuk 1) ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat het louter een slechts gedeeltelijk leesbare kopie betreft van een vertaling waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. U geeft geen enkele geldige reden waarom u niet het originele stuk voorlegt. Uw uitleg dat u niet eerder een advocaat had in Algerije kan daarbij niet als rechtvaardiging worden gezien (Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.3). U stelt immers dat u dagelijks contact had met uw vrouw en liet in uw eerste verzoek ook al stukken via haar bezorgen (Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 4.1; CGVS 27 februari 2025, p. 10-11). U zou bovendien ruim de tijd gehad hebben om een advocaat aan te stellen of stukken te verzamelen gezien u naar eigen zeggen al in 2020 zou zijn beschuldigd en gezien in de aanhef van de gedeeltelijk leesbare kopie van een vertaling van het vonnis wordt gesproken over de zitting van 7 november 2021 en een eerste arrest van 9 juli 2021 (CGVS 27 februari 2025, p. 10; vertaling vonnis). Bovendien zou mogen worden verwacht dat u ook het originele vonnis zou voorleggen en niet enkel een vertaling, waarvan nog minder de authenticiteit kan worden nagegaan. Dat er geen origineel vonnis wordt voorgelegd klemmt des te meer nu uit nazicht van de stukken die u in uw eerste verzoek neerlegde (zie eerste verzoek, stukken 1 en 2), blijkt dat deze verwijzen naar het correctionele vonnis van 7 november 2021, zijnde de datum van de zitting waarvan u nu een vertaling voorlegt, maar dat daarin geen sprake is van een terdoodveroordeling maar enkel melding wordt gemaakt van een boete en gerechtskosten. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om te bewijzen dat u tot de doodstraf werd veroordeeld.

Daargelaten de geloofwaardigheid van een terdoodveroordeling bij verstek in Algerije, moet er overigens vastgesteld worden dat, hoewel zij formeel nog in de Algerijnse wetgeving voorkomt, er al sinds 1993 een moratorium is op de doodstraf in Algerije en dat er sinds die datum geen enkele executie meer werd uitgevoerd. Hoewel uit berichtgeving van november 2025 blijkt dat de president van het hof van Béjaï

Mustapha Smati, heeft verklaard dat de toepassing van de doodstraf in bepaalde ernstige gevallen, met name ontvoering van kinderen en drugshandel op scholen, mogelijk opnieuw overwogen zou kunnen worden, moet worden benadrukt dat deze uitspraken niet bindend zijn en door de autoriteiten worden beschouwd als een interne reflectie en niet als een definitieve beleidswijziging (blauwe map stuk 2, stuk 3).

Dat er geen vrees voor een effectieve uitvoering van de doodstraf bestaat blijkt verder ook uit de e-mail van uw advocaat, die een vrees voor behandeling of bestraffing strijdig met artikel 3 van het EVRM inroept, gelet op de detentieomstandigheden in Algerije.

Opnieuw daargelaten de geloofwaardigheid van een terdoodveroordeling bij verstek, blijkt overigens uit het Algerijnse strafprocesrecht dat tegen een verstekveroordeling een rechtsmiddel openstaat dat kan leiden tot een nieuwe behandeling van de zaak. Onder het vroegere Algerijnse Wetboek van Strafvordering voorzagen artikelen 409, 411, 413 en 414 CPP reeds dat een verstekvonnis door oppositie nietig wordt en dat de zaak opnieuw ten gronde wordt behandeld. Voor criminele feiten voorzagen ook artikelen 317 e.v. CPP in een bij-verstek-regeling waarbij de veroordeelde, wanneer hij zich opnieuw ter beschikking van justitie stelt, een nieuwe behandeling van de zaak kan verkrijgen (blauwe map stuk 4: Algerijns Wetboek van Strafvordering - oude versie).

Deze waarborgen werden bovendien behouden in het nieuwe Algerijnse Wetboek van Strafvordering van 2025. Artikel 579 CPP bepaalt uitdrukkelijk dat een bij verstek gewezen vonnis nietig wordt wanneer oppositie wordt ingesteld, waarna de zaak opnieuw inhoudelijk wordt onderzocht (blauwe map stuk 5: Algerijns Wetboek van Strafvordering 2025).

Daarbij is relevant dat u sinds 2021 niet meer in Algerije verbleef. Uit de bepalingen inzake oppositie volgt dat de termijn om dit rechtsmiddel uit te oefenen in beginsel pas begint te lopen vanaf de kennisgeving van het vonnis aan de betrokkene (samenlezing van art. 578, 579, 582 CCP 2025). Er blijkt niet dat het verstekvonnis u persoonlijk werd betekend of dat u definitief verstoken zou zijn van de mogelijkheid om oppositie aan te tekenen.

In die omstandigheden blijkt niet dat u bij terugkeer naar Algerije definitief verstoken zou zijn van de mogelijkheid om uw strafzaak opnieuw door een rechter te laten onderzoeken.

Wat artikel 3 EVRM betreft, volstaat de enkele verwijzing naar de algemene gevangenisomstandigheden in Algerije niet om een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling aannemelijk te maken.

Hier moet er vooreerst worden op gewezen dat u in uw eerste verzoek in 2025 geen enkele melding maakte van een dergelijke vrees bij terugkeer naar Algerije. U verwees slechts in uw beroepsverzoekschrift in de meest algemene bewoordingen – zondere enige verwijzing naar detentieomstandigheden - naar een schending van art. 3 EVRM en een schending van art. 48/4, §2, a) en b). De RvV, die er nochtans op wees dat u geen enkele poging had ondernomen om aannemelijk te maken dat u onterecht zou zijn veroordeeld en dat u Algerije niet verlaten had om uw straf te ontlopen, maakte geen melding van indicaties van een problematiek rond de detentieomstandigheden in Algerije. Dat u op geen enkel moment in uw eerste verzoek, en ook nadien bij de meerdere aanvaringen met de politie daarna (zie administratief dossier: intercepties), melding maakte van een dergelijke vrees terwijl het gaat om een situatie die reeds sinds 2021 lopende zou zijn, valt – opnieuw – moeilijk te verenigen met het bestaan van een dergelijke vrees in uwen hoofde.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw advocate in haar e-mail evenmin enig concreet element aanbrengt dat er zou op wijzen dat specifiek u persoonlijk een vrees zou hebben of een reëel risico zou lopen op een schending van art. 3 EVRM dat anders of hoger is dan eender welk ander persoon, ook zij verwijst slechts in het algemeen naar de detentie-omstandigheden in Algerije.

Het voorgaande impliceert niet dat er geen problemen zouden bestaan in de Algerijnse gevangenis die voor personen in specifieke, individuele, omstandigheden, die u geenszins aanbrengt, een reëel risico zouden kunnen inhouden. Uit landeninformatie (zie blauwe map stuk 1) waarover het CGVS beschikt blijkt dat de detentieomstandigheden in Algerije soms hard en levensbedreigend kunnen zijn door fysieke mishandeling en gebrek aan adequate medische zorg. Hoewel sommige mensenrechtenorganisaties melding maken van overbevolking – vooral door overmatig gebruik van voorhechtenis - wordt dit evenwel niet als structureel of algemeen bevestigd. De Algerijnse autoriteiten proberen gedetineerden te spreiden over faciliteiten en proberen kwetsbare personen te scheiden van de algemene populatie. Recent zijn nieuwe gevangenispenitentiariën geopend om de overbevolking tegen te gaan en zijn er verbeteringen aangebracht in medische faciliteiten in verschillende gevangenispenitentiariën. De autoriteiten organiseerden ook opleidingen in mensenrechten en internationale wettelijke bescherming van gedetineerden, voor het gevangenispersoneel. Klachten over mishandeling worden onderzocht en kunnen leiden tot sancties tegen betrokken

functionarissen. Er bestaat tot slot onafhankelijk toezicht en controle onder meer door het Internationale Comité van het Rode Kruis (ICRC) en lokale waarnemers. Het ICRC staat ook in dialoog met het Ministerie van Justitie in het kader van de verbetering van de detentieomstandigheden en de behandeling in overeenstemming met internationale minimumstandaarden, evenals de uitwisseling van expertise en het organiseren van opleidingen daarover.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: “*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.*”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker tevens de schending aanhaalt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

3.2. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen. Verzoeker betwist vervolgens de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

3.3. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.4. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker, blijkens de inventaris, de volgende stavingsstukken:

“Overtuigingsstukken

(...)

3. afschrift vonnis in het Frans

4. afschrift vonnis in het Arabisch”.

4. Juridisch kader

4.1. Het beroep van verzoeker is gericht tegen de beslissing *“niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”* van het CGVS van 13 mei 2026, waarbij zijn tweede verzoek om internationale bescherming in België op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° *juncto* artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen of bevindingen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer: *“(...) 5° de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2;”.*

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Daar voormeld artikel de omzetting vormt van artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32), kan hierbij nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie dat verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, ptn. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (*Ibid.*, pt. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (*Ibid.*, pt. 50). Het Hof van Justitie heeft hierbij verduidelijkt dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, pt. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de richtlijn

2013/32/EU. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, pt. 37).

Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, die afbreuk kunnen doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, DOC 53 2555/001, 23-24).

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoeker kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen een eerdere beslissing die reeds in beroep werd bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling

5.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

5.2. De motieven van de bestreden beslissing

De formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) de verklaringen die verzoeker aflegt in het kader van zijn huidig verzoek louter een herhaling betreffen van zijn eerder afgelegde verklaringen, dan wel een betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, terwijl dit eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen en deze beoordeling door de Raad werd bevestigd bij arrest nr. 323 753 van 21 maart 2025; (ii) het gegeven dat verzoeker thans aanvoert dat hij in Algerije tot de doodstraf zou zijn veroordeeld en dat hij bij detentie een risico zou lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, geen afbreuk doet aan de essentie van de eerdere beoordeling, waarbij reeds werd vastgesteld dat zijn gedrag niet verenigbaar is met het bestaan van een nood aan internationale bescherming, dat zijn problemen met A. en C. geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag en dat hij niet aannemelijk maakte dat hij onterecht zou zijn veroordeeld of Algerije niet zou hebben verlaten om zijn straf te ontlopen; (iii) het door verzoeker neergelegde stuk, met name een gedeeltelijk leesbare kopie van een vertaling van een vonnis, slechts een beperkte bewijswaarde heeft, nu de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, geen origineel vonnis wordt voorgelegd, en de in het kader van het eerste verzoek eerder neergelegde stukken wel verwezen naar een correctioneel vonnis van 7 november 2021 maar geen melding maakten van een terdoodveroordeling; (iv) daargelaten de geloofwaardigheid van de beweerde terdoodveroordeling, uit de beschikbare informatie blijkt dat in Algerije sinds 1993 een moratorium op de doodstraf geldt en sindsdien geen executies meer werden uitgevoerd, zodat niet blijkt dat verzoeker een reëel risico loopt op effectieve tenuitvoerlegging van de doodstraf; (v) uit het Algerijnse strafprocesrecht blijkt dat tegen een verstekveroordeling een rechtsmiddel openstaat dat tot een nieuwe behandeling van de zaak kan leiden, en verzoeker niet aantoont dat hij daarvan definitief verstoken zou zijn; en (vi) een algemene verwijzing naar detentieomstandigheden in Algerije niet volstaat om een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond

5.3. Beoordeling van de nieuwe elementen

5.3.1. In het kader van zijn huidige, tweede, verzoek om internationale bescherming beroept verzoeker zich op dezelfde vluchtmotieven als deze die hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek heeft aangevoerd, met name zijn problemen met de zonen van het hoofd van de gemeente en de strafrechtelijke vervolging die daaruit volgens hem in Algerije zou zijn voortgevloeid.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt hij thans een Arabisch afschrift en een Franse vertaling neer van een beweerd Algerijns strafvonnis, waaruit volgens hem blijkt dat hij bij verstek tot de doodstraf werd veroordeeld. Daarnaast voert hij aan dat hij bij terugkeer naar Algerije een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, gelet op de beweerde terdoodveroordeling, de detentieomstandigheden in Algerije en, in voorkomend geval, een risico op detentie wegens illegaal vertrek uit het land.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.3.2. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten heeft bijgebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.3.2.1. Zo worden de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vrees wel degelijk ondermijnd door de vaststelling dat hij, blijkens zijn verklaringen, reeds in september 2021 in België aankwam, nadat hij voordien gedurende meerdere maanden in Spanje en vervolgens in Frankrijk had verbleven, doch pas op 23 januari 2025 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende, en dit pas nadat hij op 6 januari 2025 werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas met het oog op zijn verwijdering en nadat hem werd meegedeeld dat hij op 27 januari 2025 gerepatrieerd zou worden naar Algerije. Het talmen van verzoeker om bescherming te zoeken — hij heeft immers noch tijdens zijn verblijf in Spanje, noch tijdens zijn verblijf in Frankrijk, noch gedurende zijn jarenlang verblijf in België een verzoek om internationale bescherming ingediend — toont duidelijk aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Van een persoon die beweert in zijn land van herkomst te worden vervolgd, er onterecht strafrechtelijk te zijn veroordeeld en zelfs de doodstraf te riskeren, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen, *quod non in casu*. Het is pas vier jaar na zijn binnenkomst in België en louter ter voorkoming van een repatriëring dat verzoeker op 23 januari 2025 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

Het betoog van verzoeker dat hij aarzelde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat hij vreesde dat aan het licht zou komen dat hij in Algerije tot de doodstraf werd veroordeeld en dat dit tot een onmiddellijke overlevering aan de Algerijnse autoriteiten zou leiden, kan zijn handelen niet vergoelijken. De kans om gerepatrieerd te worden is immers steeds aanwezig in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel heeft. Verzoeker verbleef jarenlang zonder geldige verblijfstitel in België en kon dus niet uitsluiten dat hij bij een controle zou worden aangehouden en met een mogelijke verwijdering naar Algerije zou worden geconfronteerd. Indien hij daadwerkelijk vreesde dat een terugkeer naar Algerije hem aan de doodstraf zou blootstellen, lag het net voor de hand dat hij internationale bescherming zou vragen om die terugkeer te vermijden. Dit klemt des te meer nu verzoeker blijkens het arrest van de Raad met nummer 342 678 van 10 maart 2026 tussen 26 september 2021 en 6 januari 2025 minstens twintig keer in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten, onder meer om redenen die verband houden met illegaal verblijf, de verkoop van illegale sigaretten, de verkoop van verdovende middelen, poging tot diefstal en diefstal, en hem herhaaldelijk bevelen om het grondgebied te verlaten alsook diverse inreisverboden werden betekend. Daarnaast werd hij op 9 augustus 2022 door de correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden wegens diefstal en werd hij van 18 maart 2023 tot 17 mei 2023 opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis. Niettegenstaande deze herhaalde contacten met de Belgische autoriteiten heeft verzoeker vóór januari 2025 geen verzoek om internationale bescherming ingediend en evenmin op enigerlei wijze gewag gemaakt van een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in Algerije. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens meerdere politieverhoren in 2024 dat hij naar België was gekomen om te werken en verwees hij, wanneer hem werd gevraagd waarom hij niet naar Algerije kon terugkeren, naar economische redenen of naar het feit dat hij niets had om naar terug te keren. Ook tijdens het interview in het gesloten centrum te Merksplas op 7 januari 2025 verklaarde hij dat hij naar België was gekomen om te werken, dat zijn ouders overleden waren en dat hij niets meer had in Algerije.

Dient bovendien vastgesteld te worden dat verzoeker zijn verklaring dat hij niet onmiddellijk bij aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend *“uit vrees dat zijn identiteit bij registratie aan het licht zou brengen dat hij in Algerije tot de doodstraf werd veroordeeld, met het risico op een onmiddellijke overlevering aan de Algerijnse autoriteiten tot gevolg”* niet heeft aangevoerd in het kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van 5 maart 2025. In het arrest met nummer 323 753 van 21 maart 2025 stelde de Raad immers vast dat verzoeker niets in te brengen had tegen de vaststelling dat hij allerm minst getuigde van een dringende nood aan internationale bescherming, nu hij zich sedert eind 2021 in België bevond, nooit eerder gewag had gemaakt van problemen in zijn land van herkomst en pas vier jaar na zijn binnenkomst, louter ter voorkoming van een repatriëring, een beschermingsverzoek indiende. Dat verzoeker dit huidige betoog ter verschoning van het laattijdig indienen van zijn beschermingsverzoek niet eerder heeft aangevoerd, doet afbreuk aan de overtuigingskracht ervan en laat niet toe te besluiten dat hij, overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, goede redenen heeft aangevoerd waarom hij heeft nagelaten zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk in te dienen.

Dient verder te worden vastgesteld dat verzoekers houding na de definitieve afwijzing van zijn eerste verzoek evenmin getuigt van een daadwerkelijke en dringende nood aan internationale bescherming. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd bij arrest nr. 323 753 van 21 maart 2025 definitief afgewezen. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker, nadat hij op 8 augustus 2025 in vrijheid werd gesteld, op 16 oktober 2025, op 22 november 2025 en op 1 maart 2026, opnieuw werd geïntercepteerd wegens illegaal verblijf, het kraken van een woning en diefstal met geweld, zonder dat blijkt dat hij op die momenten een volgend verzoek om internationale bescherming indiende of zijn beweerde vrees voor een terdoodveroordeling in Algerije kenbaar maakte. Op 2 maart 2026 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen, waarbij hij werd opgesloten in het gesloten centrum te Merksplas. Bij arrest met nummer 342 678 van 10 maart 2026 verwierp de Raad de tegen deze beslissing ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Niettemin diende verzoeker pas op 27 april 2026, met andere woorden meer dan een jaar na de definitieve afwijzing van zijn eerste verzoek en pas nadat de Raad zijn vordering tegen de bijlage 13septies had verworpen, een tweede, volgend verzoek om internationale bescherming in. Indien verzoeker daadwerkelijk een nood aan internationale bescherming had omwille van een beweerde terdoodveroordeling in Algerije, kan evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat hij na de definitieve afwijzing van zijn eerste verzoek niet dermate lang zou talmen alvorens een volgend verzoek in te dienen. Verzoekers handelwijze getuigt niet van een ernstige en oprechte nood aan internationale bescherming en vormt, overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid, en ondermijnt in niet geringe mate de ernst en geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees.

5.3.2.2. Wat het thans bij het verzoekschrift gevoegde Arabischtalige stuk betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker geen eensluidend verklaarde vertaling neerlegt. Overeenkomstig artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienen stukken waarvan de partijen gebruik willen maken en die zijn opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van een eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebrek daaraan is de Raad niet verplicht dergelijke documenten in overweging te nemen. Nu het bij het verzoekschrift gevoegde Arabischtalige stuk niet vergezeld is van een eensluidend verklaarde vertaling, kan de Raad de inhoud ervan niet verifiëren. Evenmin kan de Raad nagaan of de inhoud van dit stuk daadwerkelijk overeenstemt met de Franse vertaling die verzoeker ter staving van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd.

Wat er ook van zij, zelfs indien wordt aangenomen dat het thans bijgebrachte Arabischtalige stuk overeenstemt met de Franse vertaling en dus hetzelfde vonnis betreft, kan aan de voorgelegde stavingsstukken geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Verzoeker legt immers slechts een foto neer van zowel het in het Frans als het in het Arabisch opgestelde document. De authenticiteit en de herkomst van deze documenten kunnen aldus niet worden nagegaan daar dergelijke foto's gemakkelijk te fabriceren en te manipuleren zijn, en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verzoekers betoog dat de *“kopie wel degelijk voldoende leesbaar is en dat deze is voorzien van meerdere officiële stempels, met name enerzijds de stempel van een Algerijnse advocaat die het afschrift heeft bekomen, alsook een stempel van de Algerijnse autoriteiten, en anderzijds een stempel waaruit blijkt dat het om een officiële vertaling gaat”* doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het gegeven dat het afgebeelde document leesbaar is en het meerdere stempels bevat, neemt immers niet weg dat verzoeker geen origineel of voor eensluidend verklaard afschrift voorlegt, maar slechts een foto van een document waarvan de authenticiteit en de herkomst niet kunnen worden nagegaan. Daarenboven blijkt, voor zover zichtbaar op de voorgelegde foto, dat op het Arabischtalige stuk onderaan het document noch de naam noch de handtekening van de griffier of van de voorzitter van de strafrechtbank van eerste aanleg bij het hof van Guelma is vermeld. Ook deze vaststelling staat eraan in de weg om zonder meer aan te nemen dat de voorgelegde foto een authentiek vonnis weergeeft, wat verder afbreuk doet aan de objectieve bewijswaarde van dit stuk.

De Raad stelt voorts vast dat de inhoud en de opbouw van de Franse vertaling van het voorgelegde vonnis de bewijswaarde van de voorgelegde stukken verder ondergraven. Zo wordt op de eerste pagina onderaan “*exposé des faits*” vermeld, waarna de uiteenzetting van de feiten aanvangt. De tweede pagina verwijst vervolgens naar een “*arrêt de renvoi*” van de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van Guelma van 9 juli 2021, naar het feit dat verzoeker en een tweede beklaagde verstek hebben laten gaan op de zitting, naar de vordering van het openbaar ministerie, naar de toepasselijke wetsbepalingen en naar het *dictum*. Uit de voorgelegde pagina’s blijkt evenwel niet wanneer de ten laste gelegde feiten zich precies zouden hebben voorgedaan. Evenmin blijkt welke concrete gedragingen persoonlijk aan verzoeker worden toegeschreven, of op welke bewijselementen de rechter zich steunde. Hoewel in de Franse vertaling wordt verwezen naar meerdere beklaagden, heeft het vonnis slechts betrekking op verzoeker en één andere beklaagde, zonder dat uit de voorgelegde pagina’s duidelijk blijkt wat de individuele rol van elk van hen zou zijn geweest. Een volledige feitelijke uiteenzetting, een concrete bespreking van de bewijselementen, een individuele toerekening van de feiten aan verzoeker en een afzonderlijke strafmotivering zijn in de voorgelegde pagina’s niet zichtbaar.

Verzoekers verklaringen over zijn beweerde terdoodveroordeling kunnen overigens evenmin overtuigen. In dit verband stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming noch in het daaropvolgende beroep melding maakte van een veroordeling tot de doodstraf. Uit de stukken vevat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker toen enkel verklaarde dat hij bij verstek veroordeeld was tot een levenslange gevangenisstraf en dat zijn echtgenote na zijn vertrek een document had ontvangen waaruit zou blijken dat hij veroordeeld was voor moord en diefstal (Vragenlijst CGVS, d.d. 28 januari 2025, p. 3, vraag 7; NPO d.d. 27 februari 2025, p. 10-11). De door hem neergelegde stukken betroffen slechts een aanmaning tot betaling van boetes en gerechtskosten en een waarschuwing bij niet-betaling. Zowel de commissaris-generaal als de Raad stelden daarbij vast dat uit deze stukken niet bleek welke strafmaat werd opgelegd en of deze al dan niet onredelijk zou zijn voor de ten laste gelegde feiten. Indien verzoeker daadwerkelijk reeds sinds zijn aankomst in België wist dat hij in Algerije tot de doodstraf was veroordeeld, mocht redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit kernelement onmiddellijk en uitdrukkelijk zou hebben aangevoerd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, minstens in zijn beroep tegen de eerste weigeringsbeslissing. Dat hij dit niet heeft gedaan, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij in Algerije tot de doodstraf werd veroordeeld.

In het kader van zijn beroep tegen de bijlage 13septies van 2 maart 2026 stelde verzoeker bovendien dat hij aanvankelijk tot een levenslange gevangenisstraf werd veroordeeld, dat hij na deze veroordeling zou zijn gevlucht en zich verborgen zou hebben gehouden, en dat zijn straf vervolgens, omdat hij als voortvluchtig werd beschouwd, zou zijn verzwaaard tot de doodstraf. In het kader van zijn huidige beroep voert hij daarentegen aan dat hij op 7 november 2021 tot de doodstraf werd veroordeeld. Deze voorstellingen van het verloop van de strafprocedure stemmen niet overeen. In de eerste versie is sprake van een eerdere veroordeling tot levenslange gevangenisstraf en een latere omzetting of verzwaring naar de doodstraf wegens voortvluchtigheid. In het huidige betoog wordt daarentegen voorgehouden dat de doodstraf meteen werd uitgesproken bij het vonnis van 7 november 2021. Uit de voorgelegde Franse vertaling van het vonnis blijkt bovendien niet dat er vóór 7 november 2021 reeds een veroordeling tot levenslange gevangenisstraf werd uitgesproken. Er wordt daarentegen enkel melding gemaakt van een verwijzingsbeslissing op 19 juli 2021 en niet van een eerdere strafrechtelijke veroordeling. Evenmin blijkt uit de Franse vertaling dat een eerdere straf zou zijn omgezet in of verzwaaard tot de doodstraf omdat verzoeker voortvluchtig was of is. De vaststelling dat verzoeker in zijn opeenvolgende beroepsprocedures voor de Raad uiteenlopende versies geeft over het verloop van de beweerde strafprocedure en over de wijze en het moment waarop de doodstraf zou zijn opgelegd, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij in Algerije daadwerkelijk tot de doodstraf werd veroordeeld.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen is de Raad van oordeel dat aan de voorgelegde documenten geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend en dat ook verzoekers verklaringen over de beweerde terdoodveroordeling niet overtuigen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij in Algerije daadwerkelijk tot de doodstraf werd veroordeeld. De door hem bijgebrachte stukken en toelichtingen betreffen dan ook geen nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

5.3.2.3. Nu uit het voorgaande reeds blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk bij verstek tot de doodstraf werd veroordeeld, acht de Raad het motief met betrekking tot de mogelijkheid om tegen een veroordeling bij verstek verzet aan te tekenen en aldus een nieuwe behandeling van de strafzaak te verkrijgen, een overtollig motief van de bestreden beslissing. Verzoekers kritiek op dit motief kan dan ook niet de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing leiden en is bijgevolg niet dienstig.

5.3.2.4. In de mate dat verzoeker betoogt dat hij bij terugkeer naar Algerije een risico loopt op detentie of bestraffing wegens zijn illegaal vertrek uit Algerije, en hierbij verwijst naar een rapport van Amnesty

International waarin wordt vermeld dat wet nr. 24-06 de maximumstraf voor het onregelmatig verlaten van Algerije heeft verhoogd van zes maanden tot drie jaar gevangenisstraf en dat artikel 175bis1 voorziet in een gevangenisstraf tot vijf jaar voor wie een onregelmatig vertrek faciliteert of poogt te faciliteren, stelt de Raad vast dat ook dit betoog niet kan overtuigen.

Verzoekers bewering dat hij Algerije illegaal zou hebben verlaten wordt vooreerst niet gestaafd. In de mate dat verzoeker zijn beweerde illegaal vertrek verbindt aan de redenen die hem ertoe zouden hebben genoopt Algerije te verlaten, wijst de Raad erop dat aan deze vluchtmotieven geen geloof wordt gehecht. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Algerije daadwerkelijk tot de doodstraf werd veroordeeld, en werden ook zijn eerdere problemen met de zonen van de burgemeester van zijn gemeente niet aannemelijk bevonden. Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij omwille van de door hem ingeroepen asielmotieven genoodzaakt was Algerije op illegale wijze te verlaten.

Daarenboven heeft verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming geen concrete vrees aangevoerd voor detentie of bestraffing wegens illegaal vertrek uit Algerije, hoewel deze vrees noodzakelijkerwijze reeds sinds zijn vertrek in 2021 zou hebben bestaan. Ook in het kader van zijn huidige, volgend verzoek heeft verzoeker zijn vrees niet verbonden aan een vrees voor strafrechtelijke vervolging wegens zijn beweerde illegaal vertrek. Indien verzoekers verklaring illegaal te zijn vertrokken zou stroken met de werkelijkheid en dit in zijn hoofde daadwerkelijk een nood aan internationale bescherming met zich zou brengen, mocht van verzoeker worden verwacht dat hij dit veel eerder tijdens zijn procedure zou hebben vermeld. De loutere verwijzing naar een algemene strafbaarstelling van onregelmatig vertrek volstaat verder niet om aannemelijk te maken dat verzoeker persoonlijk een reëel risico loopt op vervolging of ernstige schade bij terugkeer. Verzoeker brengt geen concrete en op zijn persoon betrokken elementen aan die erop wijzen dat hij omwille van zijn beweerde illegaal vertrek effectief wordt gezocht, dat tegen hem om die reden een procedure werd opgestart of dat hij bij terugkeer daadwerkelijk het risico loopt te worden vervolgd of gedetineerd. Evenmin toont verzoeker aan dat een eventuele sanctie wegens illegaal vertrek in zijn concrete geval disproportioneel zou zijn of een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Het aangevoerde risico op detentie of bestraffing wegens illegaal vertrek vormt bijgevolg geen nieuw element of feit dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

5.3.3. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van dezelfde wet.

5.3.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.3.5. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schending van voormelde artikelen is om deze reden niet dienstig.

5.3.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

5.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst

Vreemdelingenzaken de kans kregen om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn huidig, volgend, verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het tweede om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

K. ALLYNS